

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania K.N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 sierpnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18
maja 2017 r., sygn. akt III AUa [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...]. wyrokiem z dnia 18 maja 2017 r. oddalił apelację ubezpieczonej K.N. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 marca 2016 r., którym oddalono odwołanie ubezpieczonej od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 21 maja 2015 r. odmawiającej ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny podniósł, że z opinii oraz ich uzupełnień powołanych w sprawie biegłych lekarzy sądowych wynika, że po dniu 31 marca 2015 r. ubezpieczona odzyskała zdolność do pracy zarobkowej, z przeciwskazaniem do wykonywania ciężkiej pracy fizycznej. Wobec braku zgłoszenia przez pełnomocnika ubezpieczonej na rozprawie w dniu 15 marca 2016 r. zastrzeżeń co do oddalenia przez Sąd pierwszej instancji zgłoszonych przez ubezpieczoną w piśmie z dnia 7

marca 2016 r. wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z ustnych opinii biegłych opiniujących w sprawie, pełnomocnik ubezpieczonej utracił - z mocy 162 zdanie 2 k.p.c. – prawo do podnoszenia w postępowaniu apelacyjnym zarzutu, jakoby oddalenie tych wniosków stanowiło uchybienie przepisom postępowania. Sąd Apelacyjny uznał ponadto, że wydane w sprawie opinie biegłych w sposób dostateczny wyjaśniają okoliczności związane ze stanem zdrowia ubezpieczonej i jej zdolnością do pracy. Samo stwierdzenie objawów choroby nie jest tożsame ze stwierdzeniem niezdolności do pracy, o wystąpieniu, której decyduje nasilenie tych objawów, ograniczające sprawność organizmu w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy. Ubezpieczona była niezdolna do pracy w latach 1994/1996 r. z powodu ciężkiego zespołu depresyjnego, który ujawnił się po śmierci córki. Po 2000 r. nie była już hospitalizowana, leczona jest farmakologicznie. Objawy choroby psychicznej są nieistotne orzeczniczo, gdyż nie wpływają na zdolność do pracy. Ustalenie, że ubezpieczona odzyskała po dniu 31 marca 2015 r. zdolność do pracy zarobkowej pozwala na stwierdzenie, iż uzasadnione jest oddalenie przez Sąd pierwszej instancji wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych celem oceny wpływu orzeczenia o niepełnosprawności ubezpieczonej na jej zdolność do pracy. Przedmiotem postępowania była decyzja organu rentowego z dnia 21 maja 2015 r., zaś orzeczenie o niepełnosprawności wydano w dniu 7 sierpnia 2015 r. Stan zdrowia ubezpieczonej po dacie wydania zaskarżonej decyzji nie ma więc wpływu na ocenę prawidłowości tej decyzji. Z kolei fakt, że ubezpieczona została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, nie jest dowodem na to, iż jest ona jednocześnie co najmniej częściowo niezdolna do pracy. Sąd pierwszej instancji nie pominął zatem orzeczenia o niepełnosprawności, a jedynie uznał, że nie ma ono znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenie, że ubezpieczona jest zdolna do pracy oznacza, że nie spełnia przesłanek do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego ubezpieczona wniosła skargę kasacyjną domagając się jego uchylenia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W skardze zarzucono naruszenie przepisów postępowania, które

miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1) art. 227 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. przez nierozpoznanie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu neurochirurgii z Kliniki Neurochirurgii [...] w W., z zakresu psychologii i psychiatrii z Instytutu [...] w W., z zakresu pulmonologii z Instytutu [...] w W. - w celu zbadania, czy skarżąca jest trwale i całkowicie niezdolna do pracy; czy istnieje związek między wystąpieniem torbieli w tylnym dole czaszki i jej usunięciem - a wystąpieniem organicznych zaburzeń depresyjnych oraz czy stan taki wywołuje niezdolność do pracy skarżącej i w jakim stopniu;

2) art. 278 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że Sąd drugiej instancji jest bezwzględnie związany treścią opinii biegłych i nie powinien orzekać w sprawie jako „najwyższy biegły” - chociażby w taki sposób, że dopuszcza możliwość weryfikacji przedłożonych opinii biegłych, którym zarzuca się w toku sprawy istotne braki - przez dodatkowe opinie biegłych;

3) art. 162 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c. przez niezwrócenie uwagi, że odmowa przeprowadzenia wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie z dnia 7 marca 2016 r. - nawet bez dokonania zastrzeżenia w myśl art. 162 k.p.c. - może skutkować nieważnością postępowania - powołanie się na art. 162 k.p.c. byłoby bowiem zasadne, gdyby znana była treść dokumentacji, o której dostarczenie skarżąca wnosiła i gdyby biegli wydający opinię w sprawie mieli możliwość ustnego wyjaśnienia wątpliwości co do wydanych w sprawie opinii;

4) art. 244 § 1 k.p.c. przez pominięcie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 7 sierpnia 2015 r., kwalifikującego skarżącą do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, ze wskazaniem do odpowiedniego zatrudnienia w warunkach chronionych; postępowanie w tej sprawie w dacie wydania decyzji z dnia 21 maja 2015 r. powinno było już się toczyć - co będzie można stwierdzić dopiero po pozyskaniu dokumentacji, o której mowa w piśmie z dnia 7 marca 2016 r. - a co powinno mieć znaczenie w zakresie jednolitości orzecznictwa;

5) art. 6 k.c. w związku z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2006 r., I UK 321/05 (LEX nr 271273), pominięcie, że ciężar dowodu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obciąża organ rentowy.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywiste uzasadnienie, gdyż: 1) w toku postępowania przez Sądem drugiej instancji nie rozpoznano wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu neurochirurgii z Kliniki [...] w W., psychologii i psychiatrii z Instytutu [...] w W., pulmonologii z Instytutu [...] w W., co z uwagi na treść wydanych w sprawie opinii mogło mieć wpływ na wynik sprawy; 2) „odmowa przeprowadzenia wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie z dnia 7 marca 2016 r. mogła nastąpić z naruszeniem art. 162 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c.”; 3) „istnieje konieczność ujednolicenia orzecznictwa dotyczącego powódki w zakresie wydanej w sprawie decyzji Zakładu z dnia 21 maja 2015 r. odmawiającej przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy” oraz orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 7 sierpnia 2015 r., kwalifikującego skarżącą do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe, ze wskazaniem do odpowiedniego zatrudnienia w warunkach chronionych; 4) istnieje konieczność wydania orzeczenia w sprawie z uwzględnieniem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2006 r., I UK 321/05 - w takim zakresie, w jakim wskazuje on, że ciężar dowodu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obciąża organ rentowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej wymienia obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymogi skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego na różnych etapach

postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” nie analizuje podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, lecz bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2014 r., II PK 222/13, LEX nr 1647006; z dnia 20 stycznia 2014 r., II PK 228/13, LEX nr 1647009; z dnia 3 lutego 2014 r., I PK 242/13, LEX nr 1646081; z dnia 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343).

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. okolicznościami (przesłankami „przedsądu”) tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej. Tylko te okoliczności podlegają więc badaniu na etapie „przedsądu”, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2015 r., I PK 68/15, LEX nr 2021943). Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Zatem obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko

wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W rozpoznawanej sprawie skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołała się wprawdzie na przesłankę „oczywistego uzasadnienia skargi”, jednakże jako okoliczności stanowiące o zaistnieniu w sprawie tej przesłanki przedsądu wymieniła cytowane wyżej cztery kwestie (problemy), dotyczące: 1) nierozpoznania przez Sąd drugiej instancji wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych, 2) odmowy przeprowadzenia wniosków dowodowych zgłoszonych w piśmie z dnia 7 marca 2016 r. przez Sąd pierwszej instancji z naruszeniem „art. 162 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c.”, 3) orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 7 sierpnia 2015 r., 4) ciężaru dowodu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Tylko w drugiej z nich powołano konkretne przepisy, jednak bez wykazania kwalifikowanej postaci ich naruszenia.

Tak sformułowane kwestie (problemy) nie spełniają wymogów przewidzianych dla tej przesłanki przedsądu. Jeżeli bowiem przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007). Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30

listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). Tymczasem wniesiona skarga nie wskazuje przepisów, których naruszenie przez Sąd Apelacyjny ma kwalifikowaną postać w powyższym rozumieniu, a ponadto brak w niej jakichkolwiek argumentów na poparcie twierdzenia o oczywistej zasadności skargi zwłaszcza, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Stwierdzenie występowania w sprawie wspomnianego kwalifikowanego naruszenia przepisów wymagałoby poszukiwania w podstawach skargi lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi, co przekreśla tezę o rzekomo oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Jest to poza tym niemożliwe na tym etapie postępowania, ponieważ podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania.

W konsekwencji wypada stwierdzić, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, który nie zawiera uzasadnienia, nie czyni zadość wymaganiom stawianym temu nadzwyczajnemu środkowi prawnemu. Ze względu na doniosłość tego środka zaskarżenia, skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyslać (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 24 września 2015 r., II PK 27/15, LEX nr 2019527; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Stąd, co wynika z rozważań dokonanych powyżej, uzasadnienie to nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, LEX nr 2500419).

Tylko dla porządku należy zauważyć, że nie ma podstaw do zarzucenia Sądowi drugiej instancji kwalifikowanego naruszenia przepisów postępowania (skarżąca nie wskazała, o jakie przepisy chodzi) polegającego na nieuwzględnieniu zgłoszonych przez nią wniosków dowodowych. Sąd odwoławczy dopuszcza bowiem dowód z kolejnej opinii lekarzy biegłych tylko wówczas, gdy opinia już wydana w sprawie wzbudza jego wątpliwości, a nie dlatego, że jedna ze stron jest

niezadowolona z wyników postępowania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 266/01). Oczywistym jest bowiem, że w postępowaniu o prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy sąd nie ma obowiązku uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni tezę korzystną dla siebie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002 r., II UKN 701/00, LEX nr 559961). Natomiast w kwestii zarzutu odmowy przeprowadzenia przez Sąd pierwszej instancji wniosków dowodowych z naruszeniem art. 162 k.p.c. w związku z art. 379 pkt 5 k.p.c., należy skonstatować, że podstawę skargi kasacyjnej mogą stanowić wyłącznie uchybienia popełnione przez sąd drugiej instancji (art. 398¹ § 1 k.p.c.), polegające na naruszeniu prawa materialnego lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy, natomiast zarzuty przeciwko postępowaniu przed sądem pierwszej instancji należy podnosić w apelacji (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1996 r., III CKN 21/96, OSNC 1997 nr 4, poz. 45 i z dnia 20 lutego 1997 r., I CKN 97/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 87). Oddalenie zgłoszonych przez skarżącą w piśmie z dnia 7 marca 2016 r. wniosków dowodowych nastąpiło przed Sądem pierwszej instancji, zatem to w postępowaniu pierwszoinstancyjnym mogło dojść do ewentualnego naruszenia przepisów postępowania. Ponadto oddalenie wniosków dowodowych strony nie może być uznane za przesłankę nieważności postępowania z powodu pozbawienia tej strony możliwości obrony swych praw z art. 379 pkt 5 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2011 r., IV CSK 603/10, LEX nr 1001332; z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 637/14, LEX nr 1813350), choćby oddalenie tych wniosków naruszało przepisy procedury (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2001 r., II CKN 395/00, LEX nr 1168047).

W kwestii rangi orzeczenia o stopniu niepełnosprawności w sprawach o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, to utrwalony w orzecznictwie jest pogląd, że na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do utożsamiania pojęcia niepełnosprawności i niezdolności do pracy i negowania istniejących między nimi różnic. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej, jak i w zakresie orzekania o niepełnosprawności i niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2003 r., II UK 386/02, OSNP 2004 nr 12, poz. 213;

z dnia 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03, OSNP 2004 nr 19, poz. 340). Tym samym nawet okoliczność, w świetle której na mocy tego orzeczenia zaliczono ubezpieczonego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, nie przekłada się bezpośrednio na uznanie go za osobę „umiarkowanie niezdolną do pracy” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2006 r., II UK 77/05, OSNP 2006 nr 23-24, poz. 372 czy z dnia 25 kwietnia 2012 r., II UK 20/12, LEX nr 1747733 i orzeczenia tam powołane). Orzeczenie o niepełnosprawności nie przesądza bowiem *a priori* o uznaniu niezdolności do pracy.

Z kolei co do rozkładu ciężaru dowodowego w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, że w takiej sprawie odwołanie zastępuje pozew, a zatem to na odwołującym spoczywa ciężar wykazania, że zaskarżona decyzja jest z pewnych względów wadliwa. Postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie toczy się od nowa, lecz stanowi kontynuację uprzedniego postępowania przed organem rentowym (np. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2008 r., I UK 151/08, OSNP 2010 nr 11-12, poz. 146). Z tej przyczyny obowiązkiem strony wnoszącej odwołanie jest ustosunkowanie się do twierdzeń organu rentowego ze wszystkimi konsekwencjami wynikającymi z art. 232 k.p.c. W tym zatem celu to odwołujący musi przedstawić dowody, które uzasadniają zarzut wadliwości decyzji. W każdym przypadku, gdy adresat decyzji nie zgadza się z faktami stanowiącymi podstawę zastosowania konkretnej normy prawa musi przedstawić dowody okoliczności przeciwnych. Ze względu na obowiązującą zasadę prawdy materialnej wynikającą z art. 3 k.p.c., sąd - a więc także sąd pracy i ubezpieczeń społecznych - nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy i do wyjaśnienia rzeczywistej treści stosunków faktycznych i prawnych. Stąd ustawodawca do minimum ograniczył uprawnienia sądu do działania z urzędu, zatem szczególnego znaczenia nabiera aktywność stron w prezentowaniu dowodów oraz przytaczaniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Oczywiście, o ile decyzja organu opiera się na wątpliwych podstawach faktycznych odwołujący się, będący adresatem decyzji nie będzie miał problemu proceduralnego z podważeniem zasadności decyzji. Natomiast jeżeli organ oparł decyzję na faktach miarodajnych, kwestionujący decyzję musi przedstawić dowody

podważające te fakty (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2017 r., I UK 215/16, LEX nr 2329474). Przeciwnie twierdzenia skarżącej w tej kwestii są więc nieuzasadnione. To na ubezpieczonym spoczywa ciężar dowodu, że spełnia przesłanki warunkujące nabycie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

ał